

Jakso 6 Yhteistyötä laatikon ulkopuolelta: Litterointi

Anna: Tervetuloa mukaan kuuntelemaan sujuvaa kansainvälistymistä podcastia. Mä olen Anna.

Taru: Ja mä olen Taru.

Anna: Meidän mielestä kansainvälisyys kuuluu kaikille ja me halutaan levittää tietoa erilaisista kansainvälisistä mahdollisuuksista.

Taru: Tässä podcastissa saat vinkkejä, miten sä voisit hyödyntää kansainvälisyyttä osana sun omaa työtä.

Anna: Tänään saadaan kuulla etsivän nuorisotyön alueellisen koordinaattorin ajatuksia kansainvälisyydestä etsivässä nuorisotyössä. Me ei olla Tarun kanssa tehty etsivää itse, mutta me ollaan tehty paljon yhteistyötä etsivien kanssa, myös kansainvälisyyden tiimoilta. Ja onneksi meillä tänään on asiantuntijavieraana eli Pirkanmaan ent koordinaattori ja etsivä nuorisotyöntekijä Tuomas Kärki tervetuloa.

Tuomas: Kiitos, kiitos paljon että sain tulla puhumaan tärkeitä asiaa.

Taru: Kiva kun tulit, tavataan nyt sitten tosiaan ekaa kertaa, joten että esittely olis paikallaan.

Tuomas: Eli mä teen tosiaan etsivää nuorisotyötä Ruovedellä ja 2016 tulin sinne lastensuojelun puolelta vähän sillä asenteella, että se oli mun jäniksen vuosi, että menin sinne vuodeksi hommiin ja sitten katson eteenpäin että mitä mitä teen. Ja nyt tosiaan on yhdeksäs vuosi menossa että.

Ehkä siitä tulee jäniksen vuosikymmen en tiedä, mutta tota 2018 sitten aukesi mahdollisuus ja mua kysyttiin siihen Pirkanmaan koordinaatioon ja siitä lähtien sitten on ollut siinä hommissa koordinaattorina.

Taru: No miten tota, tietenkin tämä aihe on polttava kansainvälisyys, niin miten se koskettaa sun työtä?

Tuomas: No mulla on ehkä ollut sellainen onni, että on itse päässyt nuorena osallistumaan Youth in Action. Silloin se oli Youth in Action. Nythän se on Erasmus+ toimintaa ja ollut siinä mukana päässyt tekemään projekteja ja sitä kautta se oli niinku jo ennestään itselle tuttua ja ja ja sitten vielä kun tulin silloin 2016, niin ihan ensimmäisenä melkein niin koska kunnassahan on aina aika tiukat taloudet niin rupesin katsomaan että mitäs kaikkia koulutuksia on mahdollista.

Ja ja silloin oli vielä Cimo. Mielestäni ei ollut opetushallitus vielä niin järjesti sitten koulutuksen näistä kansainvälisistä mahdollisuuksista ja heti sinne sitten tietysti ensimmäisenä ilmoittauduin ja sitten kävi vielä semmoinen tuuri, että tonne Marttisiin siihen palkattiin sitten toi Korhosen Antti 2017 KV koordinaattoriksi ja mehän lyötiin sitten Antin kanssa heti päät yhteen, että tota tää Pirkanmaan tilanne on aika synkkä ja musta näiden niinku KV rahojen suhteen, että mitä ruvetaan tekemään. Ja mullahan nyt oli tietysti heti ideana että niinku etsivä nuorisotyöhön olisi tähän täydellinen kohde ja ja ja pyydettiin sitten anttia meidän verkostoa ja ruvettiin sitä vähän kehittämään ja saatiinkin kehitettyä eteenpäin. Ja ehkä sitä kautta sitten on jäänyt semmoinen tietynasteinen palo myös siihen, että haluaisi niitä nuoria saada sinne maailmalle ja haluaisi niille niitä kokemuksia, että. Mä oon käynyt ja nähnyt ihan tarpeeksi, että mä voin ihan hyvin mielelläni jäädä kotimaahan ja suomeen, mutta jos saisi niitä nuoria heitettyä maailmalle, niin.

Anna: Niinpä se olisi kyllä ihan mahtavaa ja sitten kun niitä mahdollisuuksia on niin paljon tarjolla, mutta niistä ehkä tiedetään aika vähän sitten kuitenkin vielä monessa paikassa.

Anna: Miten sä näet kansainvälisyyden roolin etsivässä nuorisotyössä nyt ja sitten tulevaisuudessa?

Tuomas: No oikeastaan kun tiedetään, että meidän valtio ja kuntatalous koko ajan tiukentuu ja tiukentuu, niin se on semmoinen käyttämätön resurssi. Jota alikäytetään Suomessa. Että se niin kun mahdollistaisi sellaisia asioita, mitä nyt niin kun mietitään, että millä tavalla näitä tehdään. Mutta kyllä mä näkisin sen myös niin, että siellä pitäisi olla isompi rooli nuorisotyössä varsinkin etsivässä ja pajoilla, koska mietitään että mitä varten komissio on alun perin lähtenyt tätä rahaa jakamaan, niin sehän on.

Just sellaiselle nuorille, joilla ei ole mahdollisuutta verkostoitua. Kansainvälisesti tai reissata nähdä kokee se niinku entistä enemmän muuttuu tärkeimmäksi ja sitten mitä on itse tässä niinku jotenkin havainnut, niin entistä enemmän ainakin meidän kohderyhmässä, niin tällaisella niin sanotusti meidän meidän nuorilla, niin niillä on niitä kontakteja Internetin ja pelimaailman kautta ympäri maailmaa ympäri Eurooppaa. Niin ehkä heitä voisi jollain tavalla sitten kannustaa myös saamaan niitä sen pelimaailman ulkopuolelta. Niitä kontakteja sieltä euroopasta, että että heillä monesti voi ehkä olla semmoinen tilanne omassa elämässään, että siitä niinku lähiympäristöstä tai läheltä on hyvin hankala lähteä kontakteja hakemaan. Mutta sitten kun mentäisiin tarpeeksi. Tulisi, niin se voisikin olla helpompaa.

Anna: Ihan totta ja tuosta kun sanoit tuosta että tää on semmoinen käyttämätön resurssi ja voimavara, niin se on ehkä ollut se lähtökohta meidän opinnäytetyössäkkin, että että jotenkin kun tällä hetkellä työpajat ja etsivä on aikamoisessa myllerryksessä ja kaikkea resursseja vähennetään ja muuta, että sitten just mitä kaikkea me voitaisiin tehdä, jos me osattaisiin hyödyntää näitä samalla tavalla kuin vaikka muut euroopan maat, että siellähän on ihan hirveästi. Yhdistyksiä, jotka käyttää pelkästään tätä rahoitusta ja pyörii sillä niin toi on kyllä aivan totta joo.

Taru: kansainvälisyys voisi vastata moneenkin semmoiseen pulmaan sitten.

Tuomas: Niin ja siis sitähän on myös muokattu niin, että sillä pystyy tekemään myös paljon niin kotimaassa sellaisia projekteja tai paikallisesti myös että että sitä pystyy käyttämään myös niihin, että se ei välttämättä tarkoita sitä, että aina tarvitsee lähteä maailmalle.

Anna: Se on just näin.

Taru: Hymyilyttää tässä, kun tää on just sitä mitä me ollaan pohdittu

Anna: Kyllä jep ja sitten mä itse ajattelen että on tosi tärkeätä jos me mietitään tulevaisuuden työelämää, niin mitä taitoja kansainvälisestä toiminnasta voi saada kielitaitoa ja erilaisten ihmisten kohtaamistaitoa niin ne on tulee ne on jo nyt, mutta tulee varmasti tulevaisuudessa olemaan vielä niinku isommassa roolissa työelämässä ja sitähän me ollaan myös nuorille opettamassa.

Tuomas: Ja sitten jos miettii tätä niinku mitä tässä ympärillä koko ajan tapahtuu, että arvot arvot kiristyy ja tietynasteinen erilaisuuden ja muukaanlaisuuden sietäminen on aika heikkoa tällä hetkellä niin se, että ne ihmiset menee. Yksi näkee ymmärtää toisiaan, kokee ja pystyy saamaan sitä niin kun vertaista kokemusta niin se kaikki vähentää näitä ilmiöitä, että kyllä siellä voi olla niinku merkittävä rooli niinku koko euroopan kannalta tässä että.

Anna: Tärkeän asian äärellä

Tuomas: Että mihin suuntaan se Eurooppa kääntyy.

Taru: Koordinoit etsivää siellä Pirkanmaalla. Miten kansainvälisyys näyttäytyy siellä?

Tuomas: No meillä on oikeastaan Pirkanmaalla. Tosiaan tällainen onni onni, että meillä on se nuorisokeskus siinä Marttinen tässä niinku vuosien varrella on nyt prosessit joutunut niin hienosti, että he hakee rahoitukset isona könttänä, jolloinka niinku meidän päästä niin byrokratia pienenee

todella paljon ja on todella paljon helpompaa. Esimerkiksi saada nuori maailmalle tai saada nuorisovaihtoaikaan tai työntekijän maailmalle tai työntekijäryhmä maailmalle tai muuta, että tota.

Se oikeastaan näkyy sillä tavalla, että mulla on ollut Pirkanmaalle aina semmoinen oma tavoite saada tätä niin kun lisättyä ja kannustettua ja vielä ollaan ehkä siinä vaiheessa, että ihan ihan sitä tasoa ei ole saavutettu. Mitä mä toivoisin itse että kuinka iso rooli tällä olisi meidän työssä, mutta me ollaan käyty muun muassa kaikki tai siis Pirkanmaan etsivät nuorisotyöntekijät. Ketkä pääsi lähtemään, niin me käytiin irlannissa tutustumassa siellä eri näköiseen etsivään työhön ja se oli kyllä hyvin avaavaa ja senkin reissun tarkoituksena oli nimenomaan just kannustaa itse niitä etsiviä, että he näkisi ja ymmärtäisi tämän asian ja uskaltaisi lähteä sitten myös nuorten kanssa. Koska en lupaa, että se niinku nuorten saaminen maailmalle olisi helppoa, että se on. Se on vaikeata, mutta se on äärimmäisen palkitsevaa.

Anna: Kyllä ja sitten pienin askelin ehkä että me ollaan huomattu ainakin, että kun meillä on kansainvälisiä vapaaehtoisia ja ja sitten just että kun ollaan innostuttu työntekijöitä myös tähän kansainvälisyyteen, niin kyllähän se sieltä pikkuhiljaa lähtee leviämään myös nuoriin se innostus ja ehkä joku päivä sitten enemmän nuoria myös lähtee sinne maailmalle, mutta että jotenkin ehkä sen pitää just lähteä työntekijöistä ja siitä että käynte vähän Irlannissa reissussa ja että näkee oikeasti itse mitä se voi ja antaa ja mitä sieltä voisi saada.

Tuomas: Niin ja on tästä niin kun itselläkin hyviä kokemuksia ja ja ja myös niinku meidän kentältä, että jos on ollut semmoinen nuori jonka kanssa ollaan käytännössä kuljettu kaikki mahdolliset ja se vaan meidän käsissä on ja vähän jumissa. Niin on. On ihan muutama tapaus sellaisia, että kun on käynyt reissussa, vaikka reissu ei olisi mennyt ihan täysin putkeen, että siellä on omat haasteensa ja muut, mutta sitten sen jälkeen, niin se onkin lähtenyt yhtäkkiä aukeamaan se.

Siinä on saattanut mennä pieni hetki ennen kuin se on lähtenyt aukeamaan, mutta on onkin sitten se elämä lähtenyt aukeamaan eli sillä on joku mystinen voima sillä, että ihminen siitä omasta perus ympäristöstään repäistään jonnekin, jossa se joutuu joutuu väkisin niistä omista pikku jumaistaan ja muista luopumaan.

Taru: Se vaatii varmasti työntekijöiltä semmoista pitkäjänteistä työtä. Sitä kärsivällisyyttä, että jos ei vaikka näy nyt se tulos niin sitten se näkyy jossain myöhemmin. Ja varsinkin sitten että saa niitä itse niitä kokemuksia sieltä kansainvälisestä toiminnasta, niin sitten kun sä itse tunnet, että hei vitsit miten siistiä oli niin sä pystyt kuvaamaan sitä myös sille nuorelle, ehkä paremminkin sitten.

Anna: Onko sulla jotain muuta mitä te olette tehnyt? Te olette lyönyt antin kanssa viisaat päät yksi ja lähtenyt kehittämään, mutta onko jotain semmoista konkreettista? Miten te olette edistänyt sitä kansainvälisyyttä teidän apua.

Tuomas: No ehkä just se että tietoisuus eli se lähti ihan siitä, että meidän tapaamisiin tultiin kertoa ja pitämään. Lähti siitä ihan perusasiasta, että lähdettiin liikkeelle, että mitä tää on ja selitettiin ja sitä kautta sitten ne mahdollisuudet aukesi. Tietysti yhteistyö, että monesti voi olla, että yksi kunta ei välttämättä riitä työpajalla tai nuo etsivän etsivässä nuorisotyössä niin nuorten määrä siihen, että ryhmämuotoisen vaihtoon lähtisi.

Niin niin sitten kun teen välistä yhteistyötä, on siellä tehty kyllä kanssa siinä ja yks tärkeä asia on esihenkilöiden ja organisaatioiden informoiminen, että mä sain tota itse. Itse sain tämmöisen nimikkeen ja meemin itsestäni, joka on varmaan ollutkin esillä, että tämä ei ole hupireissu tuosta meidän irlannin reissusta kun oltiin siellä.

Esihenkilölle kerroin siitä reissusta ja mitä se on ja myös meidän etsiville kerroin siitä reissusta ja mitä se on, että hekin ymmärtää että ne on oikeasti työreissuja ja ne on aika tiukkoja ja aikataulut voi olla aika pitkiä ja päivät pitkiä ja yleensä niistä tullaan kyllä reppu täynnä, mutta takki tyhjänä niin

sanotusti takaisin, että ne on aika kokonaisvaltaisia. Hyvin työntäyteisiä tapahtumia niin sitten myös sinne niinku organisaatiotasolle viedä se tieto, että kertokaa siellä että mitä tää on ja. Mitä tää tarkoittaa, että siellä niin kuin valitettavasti voi myös olla kateutta esimerkiksi organisaatiossa. Miksi toi pääsee reissuun tai toi ei ja ja näin että ne ei ole mitään niinku niillä on ihan tarkoitus ja ne on työreissut ja sitten tietysti yritetty esimerkillä myös jonkin verran, että on itsekin yrittänyt aina kun mahdollista niin nuoren saada maailmalle ja ehkä vähän tuputtamalla tuputtaakin noille meidän alueen etsiville tätä asiaa ja muistuttaa että tää on niinku erinomainen vaihtoehto toimija ja tehdä.

Anna: Siinä tuli jo monta hyvää tommoista. Käytännön vinkkiä myös jos joku ajattelee, että miten voisi edistää siellä omalla alueella sitä ja sitten että löytää ne ehkä ne muut ihmiset jotka on kiinnostuneita siinä ja jotka haluaa edistää sitä ja sitten sillä yhteistyöllä viedä sitä asiaa eteenpäin.

Tuomas: Ja sittenhän tää niinku vietiin ehkä tuonne valtakunnalliselle tasolle sillä, että mattisen avustuksella saatiin sitten idea myös tuonne Inton päähän ja sillä tavalla, että tää niinku yritetty levittää myös valtakunnalliseksi tätä näillä toimintatavoilla ja kannustamalla ja opettamalla kouluttamalla.

Anna: Se on nyt näkynyt mun mielestä, että silloin kun mä oon itse aloittanut koordinaattorina niin se ei ole näkynyt niin paljon niinku kentällä yleisesti. Mutta nyt musta tuntuu, että pikkuhiljaa sitä on tullut niinku koko ajan lisää.

Taru: Mitä luulet olevan niinku suurimpia esteitä kentällä kansainvälisen työn tekemisessä?

Tuomas: No onhan se tavallaan jos ajattelee riskin kannalta niin että lähetät jonkun muodon vaikka vapaaehtoistoihin niin ottaahan siinä myös se lähdeittävä taso aika ison vastuun että täytyy tietää se minne lähettää ja olla varma että se on se on hyvä paikka sille nuorelle. Niin kyllä varmaan se, että kun tiedetään että meidän nuoret ei ole mitään maailman helpoimpia saada motivoitumaan lähtemään uskaltamaan, että se uskalluksen lisääminen ja ja se siihen joutuu tekemään oikeasti aika paljon töitä, se on aika iso.

Iso panostus ja ja sitten täytyy muistaa, että meillä on myös niin kun isompia kaupunkeja, jossa etsivässä nuorisotyössä ja työpajoilla niin alkaa olla aika ruuhkautunut. Mutta niin jos sulla on siinä jo jonossa aika monta nuorta odottamassa, että se vähän nuorisotyön palvelu pääsyä. Mitä ei pitäisi siis olla ollenkaan, koska ei pitäisi olla sellaista jonoa niin sitten ehkä ei niitä kaikkein haastavimpia ja vaativimpia keinoja oteta käyttöön mihin menee ehkä enemmän aikaa ja resurssia, vaikka niistä tulokset olisi luultavasti huomattavasti paremmat.

Kun taas sen helpommin käsistä pois saamisella ja onhan joo suomessa valitettavasti tämmöisiä byrokraattisia esteitä, että niin kun nuori voi menettää tuki ja tai jos ajatellaan, että nuorella on kohtuu halpa asunto vaikka tampereelta vuokra asunto niin ei se voisi sitä jättää, koska sellaista ei enää löydy mistään niin ei se pysty lähtemään pitkäksi aikaa kansainväliseen vapaaehtoistyöhön kun ei se voi sitä asuntoa jättää ja sitten sillä ei seisoa sille ajalle siihen asuntoon asumistukeen, niin eihän siellä niinku nuorella ihmisellä ole semmoiseen mahdollisuutta, niin kyllähän meillä tämmöisiä niinku byrokraattisia haasteita tulee vastaan.

Anna: Se on ihan totta ja noissakin on mun käsittääkseni alueellisia eroja tosi paljon vaikka niissä että miten työkkäri suhtautuu siihen että lähdetään. Niin se on.

Tuomas: No. Tähän me oikeastaan niinku ensimmäisenä törmättiin, että silloin 2017, niin tuota Lahden seudulta oli todella hyviä kokemuksia, jossa niin kun työkkärin ja nuorisopuoli työkkärissä oli ollut siinä hommassa mukana ja ne kannusti nuoria ja lähteä maailmalle ja muualle ja ja sitten Pirkanmaalla niin oli ihan täysin päinvastainen meininki ja kanta tähän asiaan, että me oikeastaan niinku antin kanssa se oli ensimmäinen iso iso kynnyks mihin törmättiin oltiin, oli se, että niin kun.

Työ ja elinkeinohallinto silloinen niin eri alueittain suhtautua täysin eri tavalla tähän asiaan ja nää on semmoisia byrokraattisia haasteita mitkä on tehty voitettavaksi.

Taru: Niin meinasin just jatkaa, että miten mitä pystyisi sitten selvittää, että onko siihen mitään ratkaisua?

Tuomas: Opetushallituksen päästä kyllä autetaan todella hyvin näissä asioissa ja näkisin että opetus ja kulttuuriministeriössä on tällä hetkellä todella kova draivi nuorten kansainvälistymiseen ja kansainväliseen toimintaan, niin kyllä sieltä nyt pyritään purkamaan esteitä.

Anna: Niin se on aika harmillista, että jos saadaan se nuori innostumaan ja sitten siinä tulee paljon näitä byrokraattisia esteitä, niin se voi olla aika iso jarru sitten siinä kohtaa että kannattaako edes yrittää että siinä tarvitsee kyllä myös aika paljon sitten tukea työntekijöiltä, koska se on työntekijöillekin varmasti todella turhauttava.

Tuomas: Varsinkin siinä tilanteessa. Jos nuori olisi niinku matkalaukku valmiina lähdössä, että nyt on tehty se kaikki työ ja tavallaan.

Anna: Niinpä. Mutta se on myös kiva, että niitä mahdollisuuksia on, ettei tarvitse aina lähteä tosi pitkäksi ajaksi johonkin vaan sitten voi just täällä suomen sisällä tai voi lähteä johonkin pari viikoksi niin sitten edes semmoisia. Mutta kyllä nää olisi kuitenkin asioita mitkä olisi kiva että niin keksittäisiin semmoiset ratkaisut ettei tarvitsisi aina sitten lyödä päätä seinään niiden kanssa.

Anna: Joo, no kaikenlaisia esteitä on, mutta esteet on tehty ylitettäväksi, mutta tota millaista lisäarvoa sä ajattelet että tällainen kansainväliseen toimintaan osallistuminen tuo kentän ammattilaisille ja sitten nuorille?

Tuomas: Ammattilaisille se tuo mahdollisuuden päästä esimerkiksi peilaamaan omaa työtänsä, saamaan uusia näkökulmia ja vinkkejä omaan työhönsä. Päästä vaikkapa toteamaan, että hei mehän suomessa tehdään asiat todella hyvin, että täällä on niinku asiat vieläkin todella hyvin ja teemme näitä asioita tai ehkä päästä näkemään että nää asiat voisi tehdä eri tavalla tai toisinkin tai vaikka hyvin vahvasti itselle on tullut ainakin se kansainvälisissä koulutuksissa ja muissa missä olen käynyt, että meiltä suomesta puuttuu yhteisöllisyys ja me se on meidän isoin ongelma tällä hetkellä tai yksi niistä. Toista ongelmista, että me ei olla ollenkaan yhteisöllisiä. Niin se on ehkä niin kun työntekijälle semmoinen avartava ja se voi tuoda sen vaihtelun valon pilkahduksen siihen puurtamiseen tai arjen keskelle. Tai tai jos on kokee esimerkiksi että on jo tehnyt niin pitkään työtä, että se alkaa pikkuisen maistua arjelta se työ niin sitten tommoinen reissu, niin kyllä sieltä aina aina takaisin tulee niin kun täysin uudistuneena tavallaan, että se se puhdistaa, puhdistaa ja uudistaa.

Ja sitten tietysti se toisi omaan työyhteisöön. Sitä kansainvälistä nuorisotoimintaa, niin se voi tuoda sinne myös niitä uusia ajatuksia, että jos ottaisin jonkun vapaaehtoisen nuoren sinne, niin se voi tehdä yllättäviä asioita siellä omassa työyhteisössä ja tuoda sinne uutta nuorten kannalta niin tää on semmoinen mahdollisuus mitä kannattaisi käyttää, koska voi jäädä harmittamaan. Eli mulla on tästä itselläni hyvää tarina tota mä olen päässyt yliopistoon vähän vanhemmalla iällä ja sitten samaan aikaan kun haen yliopistoon, niin me oltiin tehty yhteistyötä pitkään tuonne Bulgarian suuntaan yhdessä yhden järjestön kanssa ja oltiin jo sovittu, että lähdetään tanskalaisen hyvän ystäväni kanssa tota sinne niin tämmöiseen sirkusprojektiin vuodeksi EVS ään, mutta tota tulikin sitten kirje kotiin, että olen. Olet tervetullut Jyväskylän yliopistoon ja päätin valita sen yliopiston. Ja nyt kun jälkikäteen ajattelee niin yliopistonhan olisi voinut siirtää vuodella, että olisi voinut ottaa paikan vastaan ja ilmoittautua poissa olevaksi ja mennä sinne EVS:n vuodeksi tota tekemään jotain ihan muuta että nyt se ei ole enää mahdollista lähteä sinne.

Ja sitten vielä mietitään, että meidän yhteiskuntaa että me vaaditaan meidän nuorilta koko ajan entistä nopeampaa entistä enemmän pitäisi valmistua. Pitäisi olla kaikkea pitäisi osata kaikkea. Niin se

voisikin olla ihan hyvä vaihtoehto lähteä vähän kokemaan näkemään ja elämään. Että. Nuoruuden eläminen olisi olisi kyllä tärkeitä meidän nuorille.

Taru: Se voisi olla aika merkittävä kasvun vuosi.

Tuomas: Kyllä mä uskoisin että. sillä voi voisi olla niinku pidemmälle kantavia vaikutuksia kun sillä, että äkkiä töihin ja äkkiä elämään niin.

Anna: Ja jotenkin jää kukaan meistä oikein ehdi pysähtyä itsensä äärelle, kun pitää mennä heti koulusta kouluun ja sitten pitäisi mennä töihin niin kuka ehtii miettiä, että mitä mä oikeasti haluan ja kuka mä oikeasti oon niin täähän on ihan täydellinen mahdollisuus siihen kyllä oikeasti, koska sä lähdet ihan eri ympäristöön ja siellä sun on vähän niinku pakko kohdata itsesi ihan uudellisissa tilanteissa.

Tuomas: Ja sitten valitettavaa. Tosiasia on, että meillä on hyvin jakautunut tämän nuorisoi nuori nuorisokenttä nuorten elämä eli siellä on se osapuoli jolla on mahdollisuutta perheet tukea on taloudellista mahdollisuutta nähdä lähteä kokee päästä reissaamaan, nähdä ihmisiä ja nähdä eri kulttuureita, kokee tavata toisiaan.

Ja sitten on se toinen puoli, jolla ei ole niitä mahdollisuuksia, että ei ole. Ei ole sellaista perhettä joka voisi tukea. Ei ole taloudellisia resursseja ei välttämättä ole ketään joka kannustaisi ja tukisi niin entistä enemmän. Näiden rahojen käyttöä pitäisi nimenomaan suunnata niihin nuoriin ja mahdollistaa niille nuorille, joilla ei ole mahdollisuuksia niin ne mahdollisuudet.

Taru: Miten tämmöistä merkityksen kokemusta voisi nostaa tai ja mitä ajattelet itse kansainvälisen työn merkityksestä?

Tuomas: Ehkä sitä merkityksen kokemusta voisi nostattaa sillä, että saisi jollain tavalla siihen prosessiin vielä enemmän sitoutettua, niin itse työntekijätkin ja ja ne näkisi siinä entistä enemmän sitten sen merkityksen sille nuorelle kuinka isoja asioita niin sille nuorelle on. Kuinka isoja asioita ne voi olla sille nuorelle ja mitä voi. Niin. Mä luulen, että tämmöinen tieto ja ajatus lisääntyy. Mitä enemmän tätä tekee. Eli jos oot yksi nuoren saanut maailmalle tai tai yksi kansainvälisen reissun tehnyt tai jotain muuta, niin se voi tuntua vielä vähän merkityksettömältä. Mutta sitten kun näet sen useamman kerran niin että mitä kaikkea hyötyä siitä on.

Ja minkälaisia tuloksia sillä voi saada, niin sitten se merkityskin kasvaa ja ehkä myös se, että tarjottaisiin niille myös niille työntekijöille sitä mahdollisuutta, että hei lähdetään tutustumaan ja katsomaan, että tota kyllä meilläkin Pirkanmaalla niin siellä aika monella innostus kasvoi tähän kansainväliseen toimintaan sen jälkeen kun ne kävi ja pääsi näkee niin tein ja pääsi näkemään että mitä se on ja minkälaisia organisaatioita siellä on vastaanottamassa tahossa. Jos lähettää nuoren niin se lisäsi sitä merkitystä ja ne pääsi näkemään kokemaan itse sen asian, että mä ilmeisesti. Ehkä ihmiset ei näe niitä merkityksiä, jos ei ne myös pääse itse kokemaan.

Anna: Ja me ollaan puhuttukin just siitä, että monesti ehkä se menee niin, että on todella innostuneita KV tyyppisiä ja sitten tonne toiset jotka niitä ei kiinnosta kauheasti tai ne ei vielä tiedä tarpeeksi tai jotain. Ja sitten me pohdittiin sitä, että se voi olla myös niinku aika ärsyttävää että sitten on se että jee k on parasta ja tätä pitäisi kaikkien tehdä. Että jos ei ole itsesi niinku omakohtaista kokemusta siitä että mitä se voi antaa. Tai mitä se voi olla. Mutta niin se olisi tosi tärkeätä, että kaikki saisi sellaisen kokemuksen itselle.

Tuomas: Ja siis eihän sitä tarvitse kaikkien tehdä myöskään, että voi olla myös ihmisiä, jotka on silleen.

Anna: Niin sekini on kyllä.

Tuomas: Että en tykkää yhtään että.

Anna: Se on totta.

Tuomas: Liian vaikka sosiaalista ja kuormittavaa tai muuta silti olisi hyvä niinku niitä mahdollisuuksia mahdollistaa nuorille kuitenkin vaikka ei itse siihen olisikaan ihan kaikkea innostuneina. Kyllä.

Anna: Ehkä se minimivaatimus on just se, että tietää kehen olla yhteydessä tai tietää niistä mahdollisuuksista tai tietää keneltä kysyy. Kyllä niin se pitäisi ehkä kaikkien tehdä, mutta.

Tuomas: Ja sitten ehkä se organisaatioiden ja esihenkilöiden että tota, että yksi vaihtoehto on tosiaan lähettää niitä organisaatioiden vastaavia tai esihenkilö myös maailmalle ja järjestää niille vähän tällainen kokenut ja pistää ne oikeasti tota tekemään täysiä päiviä siellä ja olleen ihan puhki puhki kun tullaan takaisin hotellille illalla ja seuraavana aamuna seuraavaan vierailupaikkaa lähtö niin nekin niinku näkisi ja ymmärtäisi, että se on oikeasti tärkeintä työtä ja nimenomaan sitä työtä.

Anna: Kyllä, no nyt aletaan lähentyä jo ihan loppua. Kauhean nopeasti menee jotenkin aika tässä mitä antaisit vinkiksi muille koordinaattoreille ja kentän ammattilaisille kansainvälisyyteen liittyen.

Tuomas: No ainakin sen että tää ei tarvitse eikä pysty tekemään yksin eli kannattaa tehdä yhteistyötä. Kannattaa kysyä apua. Kannattaa avata aina suuhunsa. Kannattaa etsiä niitä mahdollisuuksia. Tiedänpä että on joku vienyt nuoren tuonne Karibialle ja kyllä sinne EVS:n ja päässy tota viemällä nuoren sinne niin että se voi joskus olla avata aika hienojakin mahdollisuuksia. Ja ehkä se, että tätä ei kannata pelätä tätä kansainvälisyyttä, että se on niin kun loppujen lopuksi aika yksinkertaista ihmisten yksi saattamista ja toisten ymmärtämistä ja on se sitä kulttuurien kohtaamista ja törmäämistä välillä tää on erinomainen piriste työhön.

Anna: Siitä on kyllä samaa mieltä, vaikka mä tiedostan sen ja mitä sanoit. Just ne on oikeasti. Yleensä sitten kun lähdetään niin se on aika raskasta. Niin, mutta että kyllä sieltä sitten aina on tullut takaisin innostuneempia kuin mitä sinne lähti.

Taru: Yhtä kokemusta jälleen rikkaampana.

Anna: Niinpä. Tuleeko sulla mieleen vielä jotain lisättävää mitä me ei olla vaikka osattu kysyä tai mistä me ei olla keskusteltu?

Tuomas: Ollaan aika kattavasti kyllä menty tässä jo mutta tota, mutta ehkä just se niin kun laatikon ulkopuolelta ajattelu tähän lisää sitä ja mahdollistaa sen, että nythän pirkanmaalta on lähdössä tai Pirkanmaalla on nyt tehnyt tällaista yhteistyötä Pirhan kanssa eli meidän hyvinvointialueen kanssa, että nuorisotyö ja hyvinvointialue vähän rupeaisi tekemään enemmän yhteistyötä ja keskustelemaan ja ymmärtämään toisiaan paremmin. Ja kun kaikki tietää, että tota resurssit ei ainakaan hyvinvointipuolella tule lisääntyä, niin sitten on järkevämpi mennä. Niin heidän kanssa tekemään yhteistyötä ja suunnittelemaan, että millä tavalla me saadaan niitä parempia palveluita nuorille ja sitä nuorten ääntä kuuluviin myös siellä hyvinvointialueella. Niin nythän on sitten lähdössä Amsterdamiin tuossa lokakuun alussa niin Pirkanmaalta, niin nuorisotyöntekijöitä ja virran työntekijöitä yksi ja mennään sinne katsomaan mitä siellä tehdään ja minkälaista yhteistyötä siellä tehdään ja avaamaan sitä näkemystä. Ja samalla sitten uitetaan totta kai sinne hyvinvointialueille myös tätä nuorisotyöllistä opettajaa näkemystä. Niin mutta että että tällainen niin kun tää kansainvälisyys voi avata niin kun mahdollisuuksia myös sieltä laatikkojen ulkopuolelta. Eli tässä ei kannata lokeroitua tai myöskään ajatella niitä niin kun eri hankkeita niin hyvin tiukasti, että se se on niin kun mahdollisuuksien avaa

ja enemmän kun mikään lokerikko. Marttisista nakki kävi mulle, että mä joudun nyt sitten valitettavasti sinne Amsterdamiin lähteä mukaan.

Anna: Kuulostaa hienolta.

Tuomas: Mutta tota harmillista, harmillista.

Taru: Hyvää reissua sinne Amsterdamiin.

Tuomas: Saa nähdä. Mä oon kahdesti käynyt siellä Amsterdamissa ja molemmilla kerroilla niin Van Gogh museoon on murtauduttu ja molemmilla kerroilla, että onko mulla jo poliisit vastassa lentokentällä, että tota tai olisiko niin et kolmannella kerralla nyt murtaudutaan sinne niin kuinka pitkään mä oon siellä tutkinnan vankeudessa, niin jään sinne niin.

Taru: Kyllä jäät sinne. Tota olisiko tähän hyvä lopetella ja kiittää sua paljon näistä ajatuksista vai herääkö vielä jotain?

Tuomas: Nyt taitaa olla aika tyhjentävästi. Ihan sama tässä näin perjantaina niin.

Taru: Kyllä. Tosi paljon kiitoksia siitä, että olet tullut tänne Hämeenlinnaan.

Tuomas: Kiitos teille kutsusta.

Taru: Joo. Tota mun täytyy ihan pikkaisen palata mikä ei mikä ei itselle tosi vahvana mieleen niin toi yhteisöllisyys ja sen lisääminen, jotta se niin kun olisi se kansainvälisyyteen lähteminen helpompaa, niin mulla jää jotenkin se mieleen.

Anna: Ja sitten mulla tuli siitä ajatus just, että kun lähdetään työkavereiden kanssa reissuun vaikka ulkomaille, niin siinä ehtii myös sen oman työyhteisön kanssa ihan eri tavalla luomaan niitä suhteita ja syventämään niitä kun ollaan siellä reissun päällä tulee uusia piirteitä myös ehkä työkavereista esiin.

Taru: Mä uskon, että tästä keskustelusta jäi paljon semmoisia ajatuksia ja vinkkejä. Ja kaikkea mietityttävää myös meidän kuulijoillekin ja tota tästä on varmasti hyvä jatkaa seuraavaan, mitä seuraavaksi tapahtuu.

Anna: Joo. Oli kyllä monesti monessa kohtaa hymy herkässä jotenkin se, että niin kyllä just näin. Että samankaltaisia ajatuksia oli. Tosi hienoa kuulla kuulla sieltä Pirkanmaalta myös niitä hyviä esimerkkejä seuraavassa jaksossa me Tarun kanssa koostetaan vähän meidän ajatuksia näistä eri podcast-jaksoista ja siitä mitä ollaan opittu opinnäytetyöprosessin aikana. Mutta nyt kiitos Tuomakselle ja.

Tuomas: Kiitos ja rohkeasti maailmalle.

Anna: Kyllä ja ensi kertaan.

Anna ja Taru: Kiitos kuuntelusta ja muistattehan, että kansainvälisyys kuuluu kaikille!